

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **I. T.,** zastoupen Mgr. Martinem Vovsíkem, advokátem se sídlem Plzeň, Malá ul. 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje,** se sídlem Plzeň, Škroupova 18, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 7. 2014, č. j. ŽP/5813/14, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 25. 9. 2015, č. j. 30 A 93/2014 – 33,

takto:

I. V řízení **se pokračuje.**

II. Kasační stížnost **se zamítá.**

III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

[1] Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení označeného rozsudku Krajského soudu v Plzni, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 7. 2014, č. j. ŽP/5813/14. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto stěžovatelovo odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Kralovice, odboru životního prostředí ze dne 29. 4. 2014, č. j. OŽP/6575/14 mkr, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvostupňovým rozhodnutím nebyl ustanoven mysliveckou stráží pro nesplnění podmínek uvedených v § 12 odst. 3 písm. c) zákona č. 449/2001 Sb., o

myslivosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o myslivosti“), konkrétně pro nesplnění podmínky bezúhonnosti.

[2] Krajský soud žalobu zamítl, neboť neshledal žádnou z uplatněných žalobních námitek důvodnou. Za prvé nepřisvědčil námitce, že trestný čin, který stěžovatel spáchal před téměř čtyřiceti lety, již nadále není trestným činem, přičemž poukázal jednak na vývoj právní úpravy a jednak na závěry Ústavního soudu. Stěžovatel není bezúhonnou fyzickou osobou podle zákona o myslivosti, proto nesplnil zákonné podmínky pro ustanovení do funkce myslivecké stráže.

[3] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

[4] Stěžovatel nepopírá, že byl rozsudkem Okresního soudu Plzeň – sever ze dne 29. 7. 1976 odsouzen za úmyslný trestný čin rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví podle § 132 odst. 1 písm. a) trestního zákona (zákon č. 140/1961 Sb.). Má však za to, že některé z jednání vymezených v uvedené skutkové podstatě není již dnes bez dalšího trestné. Žalovaný si měl proto vyžádat trestní spis a podle skutkového vymezení spáchaného jednání posoudit, zda je předmětné jednání trestným činem i v současnosti. Stěžovatel setrvává na své námitce protiústavnosti právní úpravy, která osobu, jež spáchala úmyslný trestný čin, v jeho případě před téměř čtyřiceti lety, doživotně vylučuje z možnosti zastávat funkci myslivecké stráže. Stěžovatel uvádí, že kdyby se místo této funkce ucházel o služební poměr například policisty, pak by podmínku bezúhonnosti splňoval. Stěžovatel upozorňuje rovněž na to, že řádně získal a má v držení zbrojní průkaz a je aktivním myslivcem. V minulosti, za stejné právní úpravy, stěžovatel funkci myslivecké stráže vykonával; až nyní, poté co podal žádost pro další funkční období, začaly správní orgány dovozovat nedostatek bezúhonnosti stěžovatele. Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil, ovšem současně poukazuje na možnost Nejvyššího správního soudu obrátit se s návrhem na zrušení rozhodné části zákona o myslivosti na Ústavní soud.

[5] Nejvyšší správní soud při předběžném projednávání věci zaujal názor, že rozhodná ustanovení zákona o myslivosti jsou v rozporu s ústavním pořádkem České republiky, pročež podal k Ústavnímu soudu návrh na vyslovení protiústavnosti ust. § 12 odst. 4 a 5 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, v rozhodném znění.

[6] Ústavní soud o tomto návrhu rozhodl nálezem ze dne 19. 12. 2017, sp. zn. Pl. ÚS 8/16, vyhlášeným dne 23. 1. 2018 tak, že jej zamítl s tím, že uvedená právní úprava není protiústavní.

[7] Nejvyšší správní soud vyšel v nyní posuzované věci ze závěrů Ústavního soudu.

[8] Podle § 12 odst. 2 věty prvé zákona o myslivosti, mysliveckou stráž ustanovuje orgán státní správy myslivosti na období 10 let; opakované ustanovení je možné.

[9] Podle § 12 odst. 3 písm. c) zákona o myslivosti, mysliveckou stráží může být ustanovena fyzická osoba, která je bezúhonná.

[10] Podle § 12 odst. 4 zákona o myslivosti, za bezúhonného se podle tohoto zákona nepovažuje ten, kdo byl pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin nebo uznán vinným ze spáchání přestupku na úseku myslivosti nebo komu byla pravomocně uložena pokuta podle tohoto zákona.

[11] Podle § 12 odst. 5 zákona o myslivosti, k posouzení bezúhonnosti osoby požádá orgán státní správy myslivosti o vydání opisu z evidence Rejstříku trestů. Při posuzování bezúhonnosti se nepřihlíží k zahlazení odsouzení podle zvláštního zákona. Žádost o vydání opisu z evidence Rejstříku trestů a opis z evidence Rejstříku trestů se předávají v elektronické podobě, a to způsobem umožňujícím dálkový přístup.

[12] Ohledně vypořádání námitek stěžovatele stran protiústavnosti právní úpravy, resp. jeho možnosti ucházet se např. o služební poměr policisty, Nejvyšší správní soud odkazuje na zmíněný nález Ústavního soudu. Ten v něm uvedl: „*Vzhledem k nepopiratelnému významu myslivosti a k výše uvedenému náhledu na ni ze strany veřejnosti jsou podle názoru Ústavního soudu cíle sledované podmínkou bezúhonnosti pro mysliveckou stráž o to relevantnější. Podmínkou bezúhonnosti pro výkon myslivecké stráže dle § 12 zákona o myslivosti tedy zákonodárce sledoval legitimní cíl. Další otázkou však je, zda prostředky zvolené k dosažení tohoto cíle nejsou zjevně nepřiměřené, a tedy zda jejich stanovením nedošlo k zjevně nepřiměřenému omezení přístupu k veřejným funkcím. Ústavní soud je toho názoru, že přes svou přísnost podmínka bezúhonnosti, u níž se nepřihlíží k zahlazení odsouzení, pro výkon myslivecké stráže zjevným způsobem nepřiměřená není. Na tomto místě Ústavní soud připomíná, že zákon výkon myslivecké stráže zapovídá pouze osobám, které úmyslně porušily závažná pravidla chování (viz subsidiarita trestní represe zakotvená v současnosti v § 12 odst. 2 trestního zákoníku), případně které porušily pravidla s myslivostí přímo provázaná. Odepření přístupu k funkci myslivecké stráže (u podmínky bezúhonnosti) tedy plyne výhradně z konkrétního, úmyslného (v případě trestných činů), individuálního chování jednotlivce, byť k němu mohlo dojít kdykoli v minulosti. Napadená ustanovení zákona neomezují pachatele úmyslných trestných činů (resp. ty, co byli uznáni vinnými ze spáchání přestupku na úseku myslivosti nebo kterým byla pravomocně uložena pokuta dle zákona o myslivosti) v přístupu ke všem veřejným funkcím (nejde o všeobecnou podmínku pro výkon veřejné funkce), nýbrž pouze k funkci myslivecké stráže. Navrhovatel v této souvislosti podmínky pro výkon myslivecké stráže srovnává s podmínkami pro výkon jiných stráží. Ústavní soud již výše uvedl, že podmínky pro výkon jednotlivých veřejných funkcí nemusí být nutně systematické a odstupňované od významu funkcí, pro které jsou stanoveny. (...)*“

[13] Ústavní soud dále konstatoval, že „*že ve věci, z níž návrh na zrušení právního předpisu vzešel, stěžovatel nesplňuje podmínku bezúhonnosti pro výkon myslivecké stráže, ale splňuje podmínku bezúhonnosti pro funkci příslušníka bezpečnostních sborů, tj. například policisty, na jehož morální profil jsou taktéž kladeny vysoké nároky, přičemž dokonce mohou používat zbraň jako donucovací prostředek (§ 51 zákona o Policii České republiky). Tento argument považuje Ústavní soud za poněkud zavádějící. Zákon o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů stanoví pro výkon služby hned několik podmínek, které jsou dále zpřísňovány podle služebního místa, o které se jednotlivec uchází, a to v jistém smyslu podobně, jako je tomu u zákona o myslivosti, který systematicky rozlišuje a postupně zpřísňuje požadavky pro držitele loveckého lístku, mysliveckého hospodáře a nakonec mysliveckou stráž. Argument,*

že by stěžovatel jednu podmínku zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů splňoval, tedy o náročnosti či přiměřenosti nyní posuzované podmínky příliš nevypovídá. Schopnost vykonávat službu řádně a podle zákona je totiž ověřována např. i určitým minimálním stupněm vzdělání [§ 13 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů] či psychologickým zkoumáním, které musí u uchazeče zjistit takové osobnostní charakteristiky, které jsou předpokladem pro výkon služby v bezpečnostním sboru (§ 15 odst. 3 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů), nehledě na to, že uchazeči procházejí výběrovým řízením (§ 16 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů). Výkon služby nadto podléhá neustálé, přísné kontrole ze strany nadřízených (viz např. § 49 a násl. zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů), což v případě myslivecké stráže zcela absentuje. Přísnost posuzované podmínky bezúhonnosti pro výkon myslivecké stráže tak v podstatě kompenzuje absenci jiných kontrolních mechanismů, které by s ohledem na významná oprávnění myslivecké stráže byly žádoucí, ale jejichž zavedení by s ohledem na povahu funkce myslivecké stráže bylo (alespoň tedy v rozsahu, v jakém tomu je např. u příslušníků bezpečnostních sborů) jen obtížně proveditelné."

[14] K námitce, že stěžovatel disponuje řádně získaným zbrojním průkazem, lze rovněž odkázat na závěry Ústavního soudu: „*Tento argument není dle názoru Ústavního soudu relevantní, neboť zbrojní průkaz opravňuje zejména k nabývání, držení a nošení zbraně (§ 28 zákona o zbraních), přičemž jejich užívání je limitováno na střelnice (případně i na další místa, ale za dodatečných podmínek) a dále na ochranu života, zdraví nebo majetku (§ 28 odst. 5 zákona o zbraních), kdy však v některých případech (např. nutná obrana) nelze vyloučit oprávněnost užití i cizí zbraně, a toto právo se tak nutně od držení zbrojního průkazu odvíjet vůbec nemusí. Naopak myslivecká stráž užívá zbraň při výkonu veřejné moci, což je velmi významné a v nesprávných rukou potenciálně nebezpečné oprávnění bez ohledu na to, že zbraň není používána jako donucovací prostředek vůči lidem. Přísnější podmínky pro ustanovení osoby do funkce myslivecké stráže jsou tedy oproti jiným strážím na místě.*"

[15] Stěžovatel dále namítá, že ačkoli nepopírá, že byl rozsudkem Okresního soudu Plzeň - sever ze dne 29. 7. 1976 odsouzen za úmyslný trestný čin rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví podle § 132 odst. 1 písm. a) trestního zákona (zákon č. 140/1961 Sb.) a že tak formálně nesplňuje podmínku bezúhonnosti, má za to, že některé z jednání vymezených v uvedené skutkové podstatě není již dnes bez dalšího trestné. Ačkoli krajský soud poukázal na nález Ústavního soudu ze dne 2. 11. 1993, sp. zn. III. ÚS 3/93, učinil tak bez toho, aby se seznámil s odsuzujícím rozsudkem. Stěžovatel uvádí, že dle současné právní úpravy nelze odsoudit pachatele za trestný čin krádeže, pokud škoda nedosahuje částky nejméně 5000 Kč, proto ne každý trestný čin rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví je podle současné právní úpravy trestným činem krádeže.

[16] Nejvyšší správní soud ohledně této námitky plně souhlasí s krajským soudem, jenž ji vypořádal na straně 4 a 5 napadeného rozsudku. Krajský soud přiléhavě odkázal na rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 2. 11. 1993, sp. zn. III. ÚS 3/93, jenž se vyslovil k povaze trestného činu rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví s tím závěrem, že se jedná o typicky majetkový trestný čin, který je stíhán v každé demokratické společnosti. Proto nebyl označen ani v zákoně o soudní rehabilitaci č. 119/1990 Sb. Odsouzení za takový trestný čin proto není v rozporu s principy demokratické společnosti. Stěžovatel navíc nekonkretizoval, za jaké jednání byl odsouzen, pouze poukazuje na možnost, že

některá jednání dle tehdy platného § 132 trestního zákona by mohla být dnes posouzena jako přestupky s ohledem na jejich společenskou škodlivost.

[17] Spáchání trestného činu je nutno v nyní projednávané věci posuzovat optikou zákona o myslivosti, jenž bezúhonnost nastavil sice velice přísně, ale dle závěru Ústavního soudu v souladu s ústavním pořádkem České republiky. Za bezúhonného se nepovažuje ten, kdo byl kdykoli v minulosti pravomocně odsouzen pro jakýkoli úmyslný trestný čin. Stěžovatel nerozporuje, že byl v roce 1976 odsouzen za úmyslný trestný čin rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví podle tehdy platného § 132 odst. 1 písm. a) trestního zákona, a to je pro nyní projednávanou věc jediná a zásadní skutečnost. Jestli by dnes bylo, v souvislosti se změnou hodnoty peněz a změnou právní úpravy, která za krádež považuje zmocnění se cizí věci a způsobení škody na cizím majetku nikoli nepatrné, jednání stěžovatele hodnoceno jako trestný čin, nebo jako přestupek, není rozhodné. Uvedené by bylo nutné vzít do úvahy pouze v probíhajícím trestním řízení o uvedeném skutku (viz čl. 40 odst. 6 Listiny), a nikoli při posuzování bezúhonnosti dle zákona o myslivosti. V době, kdy bylo o uvedeném jednání rozhodováno, se o trestný čin jednalo, rozhodnutí o pravomocném odsouzení stěžovatele je pravomocné a nebylo nikdy zrušeno (a to ani zákonem o soudní rehabilitaci, jak bylo uvedeno výše). S ohledem na znění § 12 odst. 4 zákona o myslivosti je proto nutné na něj pohlížet jako na rozhodnutí, které brání splnění podmínky bezúhonnosti. Ačkoli se jedná o velice přísný následek, zejména s ohledem na to, že se jedná o rozhodnutí starší než čtyřicet let, zákonodárce pro funkci myslivecké stráže zvolil takovou právní úpravu bezúhonnosti, že ani uplynutí této doby a s tím související změna právní úpravy nehraje žádnou roli, neboť se k zahlazení odsouzení nepřihlíží. Uvedené odsouzení je tak nadále evidováno v opisu rejstříku trestů, ze kterého musí žalovaný, resp. orgán státní správy myslivosti, v případě posuzování podmínky bezúhonnosti žadatele podle § 12 odst. 5 zákona o myslivosti vycházet.

[18] Pokud stěžovatel uvádí, že v předchozím období funkci myslivecké stráže vykonával, na věci to ničeho nemění, neboť se jednak jedná o nepřípustnou námitku, která nebyla řádně uplatněna v řízení před krajským soudem (§ 104 odst. 4 s. ř. s.), a jednak se zjevně jednalo o pochybení orgánu státní správy myslivosti, jenž v minulosti přehlédl nesplnění podmínky bezúhonnosti a stěžovatele do funkce ustanovil.

[19] Ze všeho, co bylo uvedeno výše, vyplývá, že napadený rozsudek není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

[20] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl a úspěšnému žalovanému žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. ledna 2018

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu